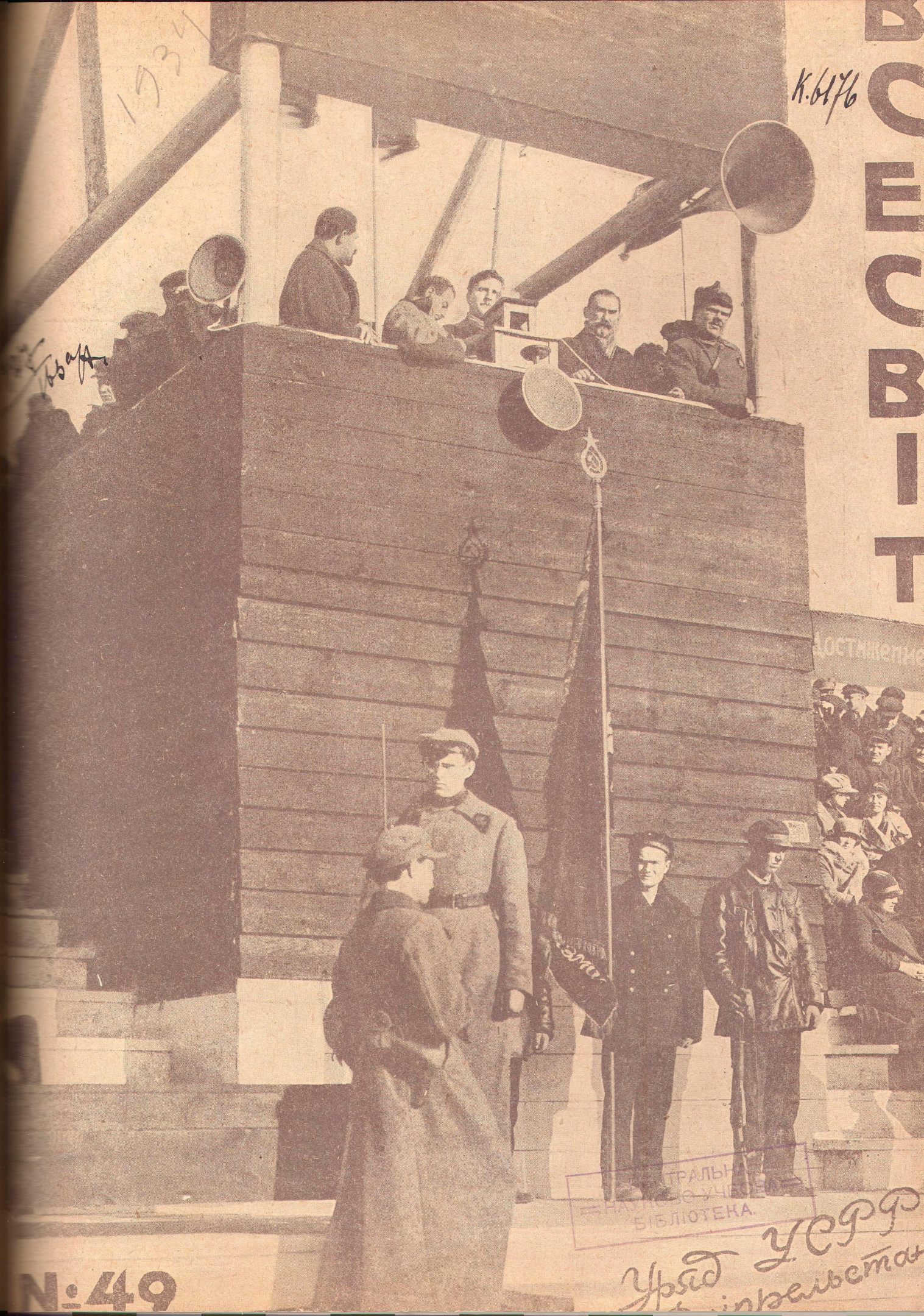

1934

K.6176

В
С
Е
С
В
І
Т

Доступно

Центральна
научно-учебна
бібліотека.

Уряд УСРР
інвентар

№49

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ

**ЄДИНИЙ НА УКРАЇНІ ІЛЮСТРОВАННИЙ
ХУДОЖНІЙ ТИЖНЕВИК**

„ВСЕСВІТ“

Що-тижня: українська, всесоюзна й закордонна хроніка в ілюстраціях. В кожному номері понад 60 ілюстрацій. Новини науки, техніки, мистецтва.

Оповідання й вірші кращих українських письменників та поетів, а також переклади з найвідоміших закордонних авторів.

Обкладинки на дві, на три фарби.

„Всесвіт“ коштує на місяць—60 коп. На пів року—3 крб. 60 коп. На рік—7 крб. 20 коп.

Адрес редакції і головної контори: Харків, вул. Карла Лібкнехта 11.

№ 49
4-го грудня
1927 року

ВСЕСВІТ

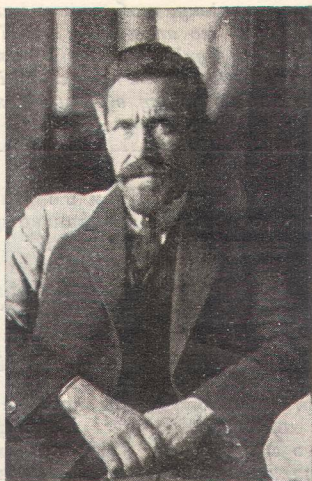
ХАРКІВ,
вулиця Карла
Лібкнехта № 11

Фундатор В. БЛАКИТНИЙ

Х-й ВСЕУКРАЇН

ПОЧАВСЯ 20 ЛИСТОПАДА

ТОВ. РИКОВ—ВИСТУПАВ НА

СЬКИЙ З'ЇЗД КП(б)У

ЗАКРИВСЯ 29 ЛИСТОПАДА

З'ЇЗДІ З ДОКЛАДОМ ВІД ЦК ВКП

Група делегатів з'їзду КЛБУ,
старих більшовиків Дніпропетровська
та учасників Октябрю на чолі
з тов. Петровським.

Група делегатів Х з'їзду КП(б)У—старих більшовиків м. Дніпропетровська та учасників Жовтня, на чолі з тов. Петровським

ЛЮДСЬКА ЗЛОБА

№ 5. Девіз „За Збруч!“

I.

ВАСИЛЬ Мережаний їхав з ярмарку й підсміхався. Кількадесять польських злотих за добре продану свиню ділив він у думці на частки, щоб полатати діри в господарстві й заткати пельку багачам за позички та доплатити адвокатові за тяганину. Доїздив до ліса. Збита на шляху курява налілася промінням заходячого сонця як широка пожежна заграва. Похмурими сутінками та вогким холодком війнула проти самітнього візника болотниста лісова дорога, і він оглянувся позад себе. Перед і поза ним—як вимів. Хоч би одна фіра на шляху, лише він один пустився наперед з цілого гурту ярмарківців, що запивали у придорожній корчмі ярмаркові могоричі. Небезпечні стали дороги в Галичині. Жандарми мають повні руки роботи серед непокірного населення на „кресах“, а розбійники безкарно гуляють. А може й нічого боятися... Ще ж ясний, білий день і все ж хто-будь навинеться, коли б що випало...

Ударив батогом по конях і пірнув у суворій, холодуватій тіні лісової гушавини, що наче зачала на нього своєю зловою тишиною. Коні насторожили вуха і форкнули. Василь затиснув зуби: як тоді, коли його вбирали жандарми в кайдани. Крадком саягнув рукою в солому. В торбі з хлібом—крихітний ніжик, і ще—нові гралі... Враз скочили коні вбік і віз спинився поперек шляху. Дишель застряг у насипі, а передні колеса загрузли по осі в рові. Вивірком скочив Мережаний у противний бік і затиснув у руці гралі:

„Що за мара полохає коні?“

„А ти думав—хто?“—заскрипів у кущах нашішливий голос. Візник плюнув і сховав гралі за себе:

„Це ви, Микито?“

„Я, я, а тобі душа в п'ятах, що?“

„Не такий я страшків син...?“ боронився Василь.

„Що ти гралі до мене наставив? Га, га...“ реготався старезний дід, обтрушуючи зі штанів і розіпнятої на грудях сорочки реп'яхи. Ну, навертай коні, поїдемо. У двох безпечніш буде. Малим могоричем відплатишся...“

„Ге, ге, та це з вас хиба могорич—за їзду...“ жартував уже спокійніше Мережаний, повернув коні і сів на віз: „Сідайте!“

„А ти ще гонір повинен мати, що самого Микиту Квака везеш...“, приказував старий сідаючи на фіру.

„За цей гонір ви два роки в криміналі сиділи...“

„І що з того?“—підхопив зі сміхом старий Квак і запалив зі смаком цюльку.

„За те мій свідок на той світ відправився... Та й людям добра вспів я тоді зробити. Бідакам догодив, а багачі нижче трави голови кло-

На конкурс журналу „Всесвіт“ надійшло до 300 оповідань. З них редакцією відібрано кілька оповідань, що їх подаємо на суд читачів. Друкуються ці оповідання під номерами і гаслами. А потім, коли перейдуть через журнал усі, читачам буде розіслано листівку, щоб читач написав, яке з оповідань йому найбільше до вподоби. Премії розподіляються за числом ухвальних відгуків на оповідання. Редакція звертається до читачів з проханням найактивніше взяти участь у переведенні конкурсу в нашому журналі

Василь і цвяхнув по конях. „Це ти про себе? Чому ж безштанько ще по світі вештаєшся? Чи ж не він це постелив?“

„Він, а хто ж би. Ціле село знає, та й сам по хвалився. Жандармам вислугувється, а за чарку й рідну продає би...“

„А ти й не подякував йому за прислугу“,—дрочився кита, підморгуючи кріслатими кущами сивих брів. „Своїх тюрми даруєш йому, молодець! Зіпсуєш ти часто п'яницю. Не знаєте, що за підлу службу і смерть собі...“

„Е, краще стерпіти!“—махнув рукою Мережаний. „Йому не сталося, то зараз до мене вчіпляється!“

„Молодий ти ще, Василю—хай не скажу дурний

нили... наше й так пропаде...“

„Невже?“—здивувався Мережаний.

„А ти думав, з товаришем говорив з міста? Ні? Ой, І книжки нові в таш, то й я посидю то шкода очей, старість учитися...“

„Не стану я старіти—ще старого був...“ перебив

Василь і цвяхнув по конях. „Це ти про себе? Чому ж безштанько ще по світі вештаєшся? Чи ж не він це постелив?“

„Він, а хто ж би. Ціле село знає, та й сам по хвалився. Жандармам вислугувється, а за чарку й рідну продає би...“

„А ти й не подякував йому за прислугу“,—дрочився кита, підморгуючи кріслатими кущами сивих брів. „Своїх тюрми даруєш йому, молодець! Зіпсуєш ти часто п'яницю. Не знаєте, що за підлу службу і смерть собі...“

„Е, краще стерпіти!“—махнув рукою Мережаний. „Йому не сталося, то зараз до мене вчіпляється!“

„Молодий ти ще, Василю—хай не скажу дурний

вчинити так, щоб

Василь вдарив

і оглянувся на стар

„Ех, коби так

там ваша злоба! Од

бог його скарає, а

тішите. Ось вас і

людська злоба, і

не має...“

„Бог, це по

струмент, а на люд

заграти зможе

Тільки вміти треба

продав свиню?“

ромову. Василь

такуючо головою

з літрою сивухи

до мене—почитає

воримо“

„Хиба ж ви

пити стали?“—

Мережаний.

„Сказав, при

побачимо... Може

питимемо!“—відруб

і Василь замовк.

Минули ліс і

жи вузьенькі нив

мов хижим павути

Від'їзд радянських делегатів до Женеві на конференцію в справі роззброєння

Т.Т. Літвінов та Луначарський перед від'їздом до Женеві

Адо́льф Абрамови́ч ЙО́ФЕ

НАРОДИВСЯ т. Йофе в 1883 р. Журналіст. В партії перебував з 1902 року. З 1914—1917 р. тюрма і заслання. Після революції був членом Петроградської Державної Думи. З жовтні 1917 року голова Петроградського Рє.кому. Працював на всіх фронтах, крім сибірського, як член Ради Оборони. Був головою Тюркбюро ЦК ВКП. В 1918 році був головою червоної делегації в Бресті, учасник переговорів з Латвією, Литвою, Естонією, Польщею, член руської делегації в Генуезській конференції. Був послом РСФРР в Берліні. З 1922—23 році був надзвичайним уповноваженим представником у Пекіні і керував переговорами з Японією. Тіло тов. Йофе було перенесено з його квартири до конференційної зали НКЗаксправ і звідти представники ЦК партії,

Раднаркому, НКЗаксправ і низки інших радянських організацій винесли його для походу до місця похорону. Коло відкритої могили тов. Чічерін сказав велику промову, охарактеризувавши заслуги небіжчика А. А. Йофе на постах радянського дипломата в Бресті, Берліні, Пекіні, Токіо і Відні.

Похорони тов. Йофе. Вгорі: тов. Чічерін промовляє над труною

много побої та тюрму, і жалкував тільки, що не йому оце старому дожити сповнення задушевних мрій і в себе в Галичині. Головний його свідок, сусід Бобжанський, розбив собі голову в зимі на леді, як переносив через ставок до млина шок жита. Квак і на похорон ще ходив, щоб люди, мовляв, не подумали.

„Чи твій безштанько поїхав наперед?“ — озвався Квак. Змив мотнув головою, та по хвилі обернувся до старого:

„Його щастя, а то в лісі я не стерпів би...“

„А Берегуля?“ цікавився далі Микита.

„Цей дома не ночуватиме! Зблявся їхати лісом з грішми

і повернувся до родича на сусіднє село...“

„Хто раніше проїздив?“ — допитувався далі Квак.

„Безштанько,“ — відповів Василь, а далі подумав і спитав:

„А ви хиба засіли в лісі, щоб порахувати в Берегулі гроші...?“

Квак засміявся на весь беззубий рот, зіскочив з воза і

запел Мерезаного по плечі:

„Ідь собі сам, а я городами навпростець доберуся. Про сувуху не забудь! А про Берегулю й не згадуй нікому, куди поїхав!“

„Хиба ж ви наважались на його гаманець?“ — гукнув Василь та відповів не дочув, бо коні шарпнули й понесли до села.

З городів і з піль сходилися селяни й селянки, пастухи гнали худобу, що лишала за собою на шляху густі клуби куряви. Мерезаний спинив у селі коней і поїхав поволи, вимірюючи навантажені вози та худобу. Квак перебіг його коротшою дорогою й повертаючи у противний бік, гукнув:

„А перекажи там, Василю, Берегулісі, що чоловік великі гроші додому везе. Щоб яке нещастя не скоїлося!“ І на очах Мерезаного розкидав уже старий руками та розказував щось жваво у гурті вертаючих з поля селян.

II.

Мерезаний входив увечорі до похиленої старенької хати Квака і на порозі спинився. Сувуху сховав швидко під полу.

На лаві сидів підпитий уже Митро Перій і потакууючо кивав головою двом сусідам Квака, які про щось йому розказували. Перій, або як звали його в селі, безштанько, вислухував, звичайно, мовчки всілякі розмови і по дорозі додому вступав на постерунок, де жандарми частували його за новинки кількома чарками лікеру. Робив він це несвідомо, без якоїсь злоби, не чув огиди до донощитва, не крився з тим, а жінці та сусідам ще й хвалився, що з панами собі заходить, та попиває з ними лікери.

„Ось [і могорич свіжий!“—гукнув на зустріч Мережаному Квак і відібрав від нього сивуху. „А з Берегулею різно могло статися“—додав він, звертаючись з чаркою до безштанька. „Тепер з грішми і в хаті на печі не дуже то безпечно... От недавно в лісі купця ограбили... На здоров'я вам!“

„То ви, кажуть, Берегулю бачили, як додому з ярмарку вертав“, зачав повагом Перій і кивнув Мережаному чаркою на здоров'я. Цей не відповів, тільки глянув допитливо на Квака.

„Не він один його бачив“, похитав головою Квак, „а що Берегулі нема ще досі дома, не до-

бром це пахне“. Мережаний відмовився від горівки, сів на лаву і похнюпився. Вхилилися двері і ледве чутко ввійшла Берегуля до Квака. „Чи не бачили мого старого?“—звернулася вона несвідомо до Квака. „Запив десь по дорозі чи що, ще й грошей втратився“... До неї дійшли вже поголоски, що Квак про чарки розказав. Та старий налив чарку і подав Берегулісі:

„Багачеві, як то кажуть, і чорт дитуну колише!“—заказав, „а старий поверне, ще й гостинця привезе“...

Берегулиха випила й по звичаю скривила губи. Безштанька слідові зпід лоба й підсміхався.

„Берегуля може аж завтра приїде, хто б у ночі такі прогулянки лісом віз“...—зачав Мережаний.

„То й ви також його бачили? А коли він вертав, з чим ішов?“—перебила його прудко Берегулиха.

„Бачити—бачив, а з ким вертав, не знаю. З міста вчасно, вже давно й дома повинен бути...“—скрутив носом Мережаний, бо Квак поглядив на нього й дав знак мовчати. Мережаний оглянув здивовано присутніх і стрінувся з насміхом поглядом безштанька.

„А відки ви, Василю, знаєте, що Берегуля багато грошей при собі віз?“—спитав він:

Мережаний плюнув і відвернувся.

„А ви давно з ярмарку“—спитала Берегулиха Перія, даючи йому за чергою чарку.

„Недавно. Ледве випряг коні і зайшов оце до Квака, щось про вашого кедобре розказують“.

ЖОВТЕНЬ У НІМЕЧЧИНІ

Демонстрації на вулицях Берліна. Ліворуч будинок ім. Карла Лібкнехта

„То ви й не бачили його?“—ледве прошепотіла жінка й підняла до очей запаску.

„Не бачив, куме, не бачив! Як би там і було, вертали вкупі, то напевно разом приїхали б...“—закінчив він і показав очима на Мережаного. „Хто його зна, який ми оце могорич“, п'ємо,“—додав шопотом.

Мережаний підвівся та Квак, наче б тільки й чекав на це, сіпнув його за полу і він сів. Оба сусіди гляділи неспокійно то на Мережаного, то на Квака і мняли в руках капелюхи. Зблизившись виходити. Берегулиха з затуленим запаском, лицем збиралася до довгого плачу-голосіння. Квак вицідив останок горівки і став припробувати солоденько безштанька:

„Випийте на здоров'я, куме! Це могорич, щасливо домів приїхали“.

Перій довго важив у руці чарку й похитав головою, поглядаючи на Мережаного. Та горівку випив, хоч і сплюнув. Сусідів стали.

„А ви, Берегулихо, на постерунок! Загоріло по слідах може хоч коні та віз найдуться“—промовив один і повів жінку до дверей.

„Скажіть усе, що чули й бачили...“—докинув безштанько і підвівся й собі за ними, наче мався лишитися в хаті зі судженими комуністами. Сиди вийшли й повели Берегуліху, що все ще плакав, здушуючи в собі плач. Старий Квак звернувся суворо до Мережаного:

„Посидь у хаті, Василю, я підведу трохи кума“! „Не треба, сам...“—відмахувався з острахом Перій і пустився кривулькою до порога. Та Квак запонадливо і поміг йому вийти. Мережаному швидко лукаву усмішку і цей сидів недоволю на лаві та ждав. Хотів розпитати Кваку, чи таке скоїлося з Берегулею: чи перейняли його й ограбили дійсно на дорозі... А може й сам Квак щось заціяв, коли вискочив оце з ліса проти Перія... І його вмішати хоче, щоб слід затерти... Він водив боязко очима по непривітних стінах сатани Кваку і порішив, як тільки верне старий, віддати негайно, в чому річ... і відгородитись від Квакових затій, поки не пізно...

III.

Була чорна безмісячна ніч. Перій ледь мотав очима, та дорогу додому ще пам'ятав.

Австрійський посол г. 11поль (посередині) в Кремлі

IV.

„Що ви наплели людям про Берегулю?“—сердито зустрів Василь Кваку ще на порозі. Та враз жажнувся:

„Яка це кров у вас на руках?“

„Бач, який м'ягкосердний! Понюхай, чи не Берегулина це або Періюва“, зареготався старий і тицьнув руки гостеві під ніс. Цей плюнував і пустився до дверей.

„Ти куди? Цілий вечір плюєш, мов kota здохлого проковтнув“...—здержав його Квак.

„Не добром тут у вас пахне“...—зачав Василь.

„Підожди. Разом підемо. Покажу тобі, як людська злоба людей карає“, промовив весело Квак і став мити окровавлені руки. „Ти ж хіба це на дурно літру горівки поставив... Це з Ткачукового кабана кров, не бійся! Я безштаньковий з цієї соломи, де кабана вбили, сидження робив...“ Квак обтер руки об полу, згасив кіптячу лампу, замкнув двері на дерев'яний засув і потягнув остовпілого Василя стежками й перелазками у сторону постерунку. За плотом, один город перед постерунком, він спинився і придержав рукою Мережаного.

процесу угорських комуністів. Фальшивий паспорт на ім'я Едуарда Реслер, виданий Рубінові, був заарештований разом з Санто та іншими товаришами

„Куди ведеш мене, куме?“—докоряв він Кваку, що скрутив у протилежний бік.

„Треба ж прочумітися, а то жінка вам голову“, приговорював цей і не чекаючи на згоду, вивів безштанька через майдан у напрямі постерунку.

„Ти з Мережаним їхав, чи пішки з ярмарку став?“ випитував Перій.

„Василь підвіз“, бовкнув Квак.

„Гм“, роздумував щось Перій, „тепер я вже піду, а ти вертайся!“

„От сядьмо краще, щоб з голови вивіяло“,—мовляв Квак і сів на траву.

„Роса...“—отягався Перій, та Квак підкинув соломі і він сів: „Мокро...“—забурмотів.

„Росою насякла“—заспокоював Квак і підвівся, обраніч вам, куме, та не дайтеся жінці“.

Він відійшов до першої крайньої хати і став відпочивати. Перій ще щось бурмотів сам до себе і, не дочекавшись, взяв напрям на постерунок. Квак повернувся додому.

Прощальний прийом, влаштований інспекцією польської армії генералові Желіховському—„захисникові Вільна“

„Тихо, ні пари з вуст! Уважай і слухай!“ шепнув.

Вони розхилили хабаз, оперлися на пліт і стали вдивлятися в ярко освітлене, відчинене вікно. Комендант писав щось на столі, а серед хати Берегулиха й оба Квакові сусіди відповідали на його питання. Чути було прізвиська Мережаного і Квака. Комендант давав якісь доручення жандармам.

„І безштанько Перій з ними могорич пив—посвідчити може“—зачав один з Квакових сусідів.

Перед вікном майнула тінь. Рипнули двері й у вікні зарисувався широкий бриль Перія. Безштанько привітався повагом з усіма жандармами і став щось шептати комендантові на вухо. Цей відложив перо й поглядів задумано у вікно. Потім кинув кілька слів до жандармів. А Перій оперся на стіл і всміхався. Перед ним появилася розмальована бутылка лікеру.

„Ви самі й не бачили Берегулі?“—спитав комендант Перія.

„У місті бачив, а дорогою не стрічався“, відповів цей, вихилив лікер, умокнув язиком і глянув до світла в порожню чарку. Два жандарми пустились у повний зброї до дверей. Комендант став наливати Перійові ще одну чарку і спинився. Взяв Перія за руку й потягнув до світла:

„Заждїть хвилю!“—гукнув до жандармів.

„Відки це у вас кров на руках?“—звернувся він строго до Перія, що все ще по п'яному всміхався до бутылки. Берегулиха скрикнула й зайшла голосним плачем. Жандарми кинулися оглядати Перія й обернули його плечима до світла. Квакові сусіди похитали головами і придержували Берегулиху що в розпуці рвала на голові волосся. Комендант скував Перійові руки.

„Де дів гроші?“—залунав суворий голос коменданта.

„Які гроші, жартуете?“—протверзів Перій і став розглядати й собі криваві плями на руках і на одязі.

„Де ти вбив його? Хто ще помагав тобі?“—наполягав комендант і скрутив ланцюшками.

„Де віз? Де див коні?“

Протяжний рев Перія заглушив вмить пискливе голосіння Берегулихи. Комендант кивнув і жандарми повели Перія до другої кімнати.

„Отак людська злоба людей побиває!“—засичав Квак Василеві у вухо.

„Це ви його у крові вимазали?“

„Сам на Ткачуковій соломі відпочивав...“ шопотів Квак, „от тобі й панські лікери, лизауне! Що ж, не жаль тобі за таку науку?“ бурмотів урадуваний Квак.

„Не жаль, ще дві літри поставив би, як би так і в його кинули“...

„Досить з нього і постерунку. Чуєш як виспівує—баба при породі“... шептав Квак і вслухувався. З постеру доносилися приглушені зойки катованого Перія, перервані голосним плачем Берегулихи. По хвилі вийшли з другої кімнати жандарми і стали про щось з комендантом радитися. Квакові сусіди повели додому Берегулиху. Протяжне її голосіння дерло нічну тишу. В селі залаляли собаки. Оба винуваті кинули неспокійно Берелусі у слід.

„А може б хоч її правду сказати, щоб не побивалася вирвалося Василеві.“

„Хай поплаче баба, до ранку чорти її не візьмуть, а Берегуля й сам приїде. Більшу радість матимуть багачі“...

V.

Голосно гомоніло село на другий день про вбивство і грабування Берегулі. Трус у Перія не дав ніяких доказів. Та не багато там було маєтків. Жінка не всилі була встергати Перій пропивав поводи то гроші, то інші господарські достатки. Збідована жінка голосила тепер по селі та нарікала на свого мужа п'яницю і на панів, що його з розуму зводять. Юрба з творів та старших селян і селянок ждали нетерпеливо на дорожжі біля церкви, куди мали везти закованого вбивцю. Жандарми бігали по цілому селі. Шукали за Кваком і Мережаним, що по вчорашньому могоричі оба мов під землею зникли. Зразу хотіли переслухати їх обох як свідків, а далі їх відсутність, зродилося підозріння і вїт розсилав по всі сторони, щоби піймати ще й цих злочинців. Оба з міналі сиділи і тому в жандармів перші на приміті. Били старенької хати Квака та на подвір'ю Мережаного, розставив сторожів.

Юрба стала зростати, як заїхала перед постеру вода і жандарм у повний зброї поклав на неї клунок, що давала на дорогу своєму чоловікові Перііха.

Величезна залізнична станція Нью-Йорка. Серед гігантських хмарошкребів вона виглядає зовсім карликовою. Праворуч—Принцеса Сунита, що послужила скульптурові Епштейнові за „модель“ для статуї Мадонни. Сподіваються, що ця статуя викличе велике незадоволення

Вже сонце височенько піднялося, як вивели окровавленого з чорного від побоїв безштанька, посадили з жандармом на підводу і рушили селом до міста. Два дружні голосіння, Берегуля й Періхи, задунали вулицею і крик сусідів та близьких далеких родичів взявся їх потішати. На майдані підводу спитали. Комендант пішов до війта спитати, чи не найшлися злодії — комуністи. Цікава юрба очима їла безштанька, що здався такий лагідний ото чоловік був, а до чого довела війта.

„А тих „комустих“ десь і стома кіньми не доженеш!“ — приговорювали собі нишком молодші і тішилися з даремної жан-дармської суетні.

На другому кінці села заторохтів віз і почулися голосні шуми.

„Ловіть! Ловіть!“ — озвалось враз в юрбі і десяток дужих людей сплівся у суматосі. Це притримували Микиту Квака Василя Мережаного, що наче впід землі вирости враз серед юрби і мов нічого не було заходилися голосним реготом. Не позাপлакувались оба.

Саме розігнався до них владований комендант постерунку запобігливий наказний війт, як розступилась юрба і на майдані в'їхала підвода з Берегулею та його родичем.

„Небіщик їде! Берегуля воскрес!“ — зареготала юрба. Комендант заметушився. Зв'язнув сердито ланцюшками й кинув назад у торбу.

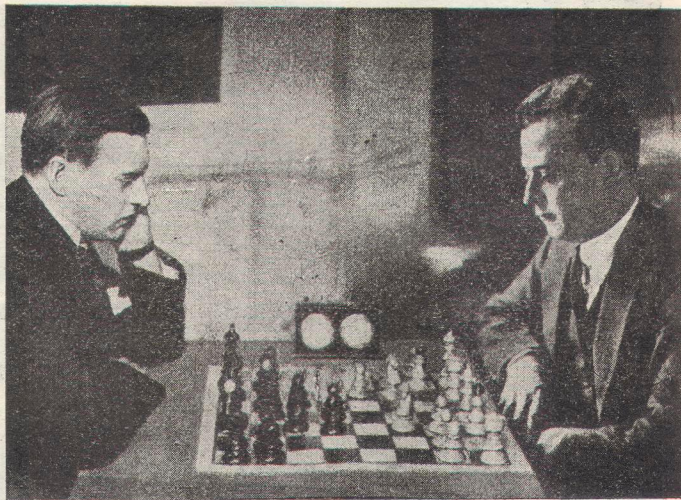
Квак і Мережаний поправляли на собі пошарпану одержу з сміхом приказували:

„Ось як людська злоба часом лихих людей побиває!“ — в юрбі гуділо мов в уліку пчіл.

„Чудо, польське чудо!“ — підхопили голоси і цілий широкий майдан аж лунав нестримним реготом.

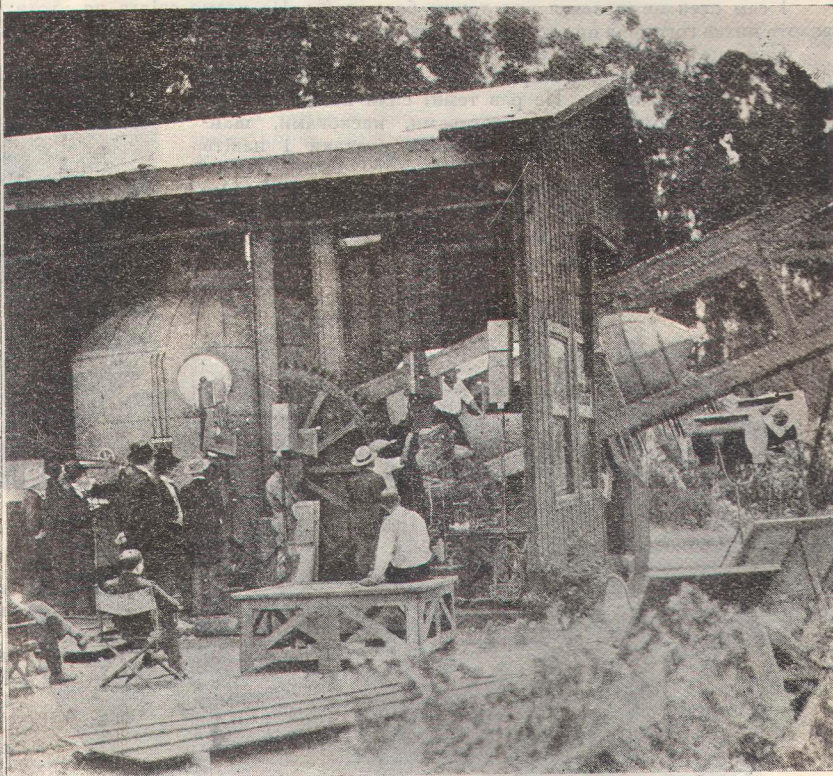
Перія повезли додому й цією самою підводою післали за попом, щоби висповідав його. Та не вмер Перій. Пере-зв'язав щасливо побої, тільки на ярмарки не їздив ніколи як у компанії, щоби мати свідків, як у яку нападсть за-ряне. — А вже проклятий жандармський постерунок то на-в'язати гони немов заразу яку обминав...

МАТЧ КАПАБЛАНКА — АЛЬОХІН

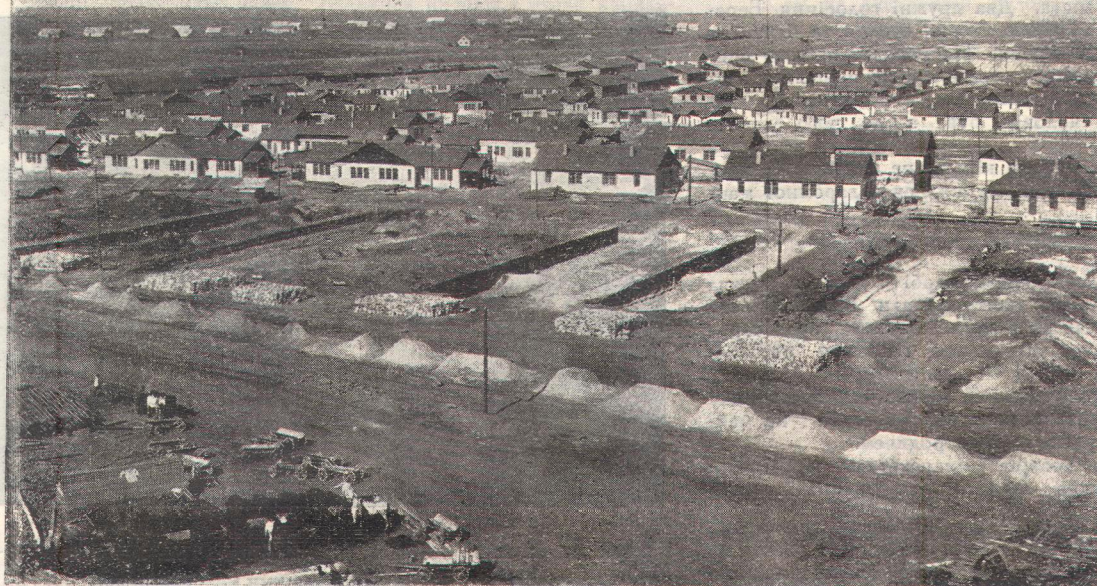

Цими днями закінчилося в Буенос-Айресі (півд. Америка) ці-каве змагання між двома найбільшими майстрами шахової гри: Альохін змагався за звання світового чемпіона з дотеперіш-нім чемпіоном — Капабланкою. Умови були для Альохіна не дуже вигідні. Щоб одержати звання чемпіона він мусив ви-грати 6 партій. Коли ж Капабланка виграв п'ять партій — матч закінчується в користь Капабланки. Все ж таки Альохін вийшов переможцем, вигравши 6 партій із 34, тоді як Капа-бланка за цей же час виграв тільки 3 партії. На фотографії — обидва чемпіони під час гри. Ліворуч — Альохін

НОВИНИ ЗАКОРДОННОЇ ТЕХНІКИ

Пожежні команди на коліфорнійських нафтових копальнях завели для пожежників азбестові вбрання, що дозволяють їм працю-вати навіть серед найсильнішого вогню, тоб то в першу чергу на нафтових пожежах, де в звичайному вбранні нічого зробити не вдається. На фото — пожежник в азбестовій одязі. Праворуч — кадр з нової американської фільми „Подорож на місяць“. Ця фільм характерна тим, що в ній з великим хистом використано найновіші досягнення сучасної науки й техніки (напр. теорію відносності то що). На фото — ракета з пасажиром готується відлетіти в міжпланетні простори

На Дні

Селище № 1, а по середині (праворуч)—перемичка з гори

ПРИГАДУЮ, як рік тому я повертався одного вечора Кічкасом до одведеної мені квартири. Була осінь і моторошна темна ніч. Вив вітер, як голодний, звір і бив холодний дощ. Десь внизу, тут же близько, в своєму гранітному ложищі шумів Дніпро. Ніби темний хаос обступив мене.

І раптом цю темряву прорізало пасмо світла. Було воно слабе й тремтуче. Виходило воно з крайньої хатини колонії. Але до нього мимоволі повертались очі. І чути загубленості й самотності зникло. Як не великі були темні стихійні сили природи, це слабе пасмо світла пробило їх, і ні вітер, ні дощ, ні морок не могли нічого з ним зробити.

І сам степ не здавався вже таким безлюдним. Це пасмо світла, ця золота нитка говорила про те, що в степу живуть люди, що ти не один.

Саме це пригадалося мені тепер, коли я рівно через рік знову опинився на Дніпрелістані. Рік цей багато приніс нам тяжких хвилин. Не раз темні сили накидалися на нас, хотіли нас спровокувати вбивствами, наскоками, шантажем. Але ми не розгубилися, відбили ці атаки і навіть далеко пішли вперед.

Більше,—ми вже приступили до роботи, що дасть нам не слабе пасмо світла, що весь час за нього боїшся, що от от воно потухне, а дасть до наших рук могутню силу, що світитиме далеко—далеко, на весь світ!

Тут, де я торік самотний бродив серед моторошної ночі, незабаром повстане пам'ятник творчого соціального робітниками і селянами.

І не порожні вже такі береги Дніпра. Здивовані з'являються у вас, коли ви оглядаєте все навколо.

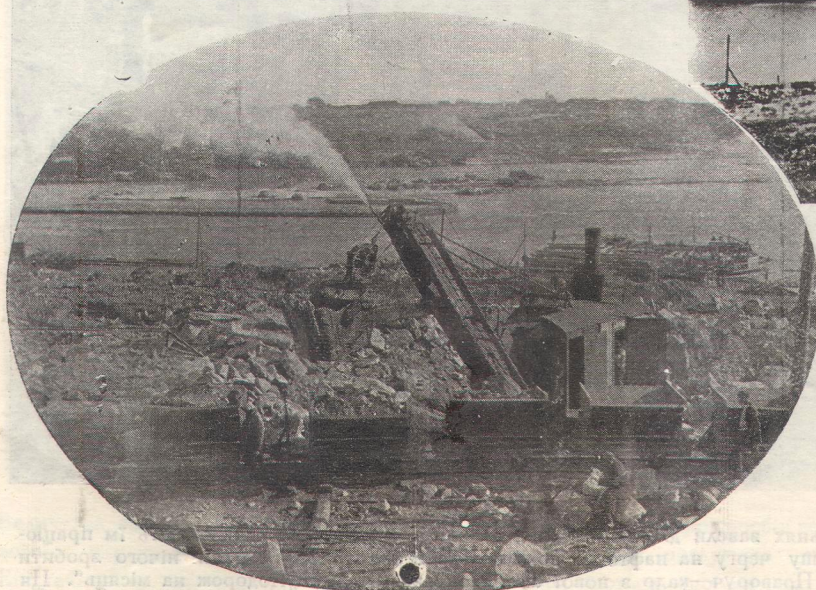
Яка зміна! Яка велика зміна!

Виросли цілі селища. Степ перерізала залізниця, слались рури, дрти, провона електричні, прокладено шосе; насаджено бульвари; ростуть як гриби, бараки; пчхихають локомобілі; гулять пароплави; стукають логи; лунають вибухи; розносяться людські голоси.

Береги Дніпра ожили. Повільну працю хлібороба,

Землечерпалка

Експаватор на рооті

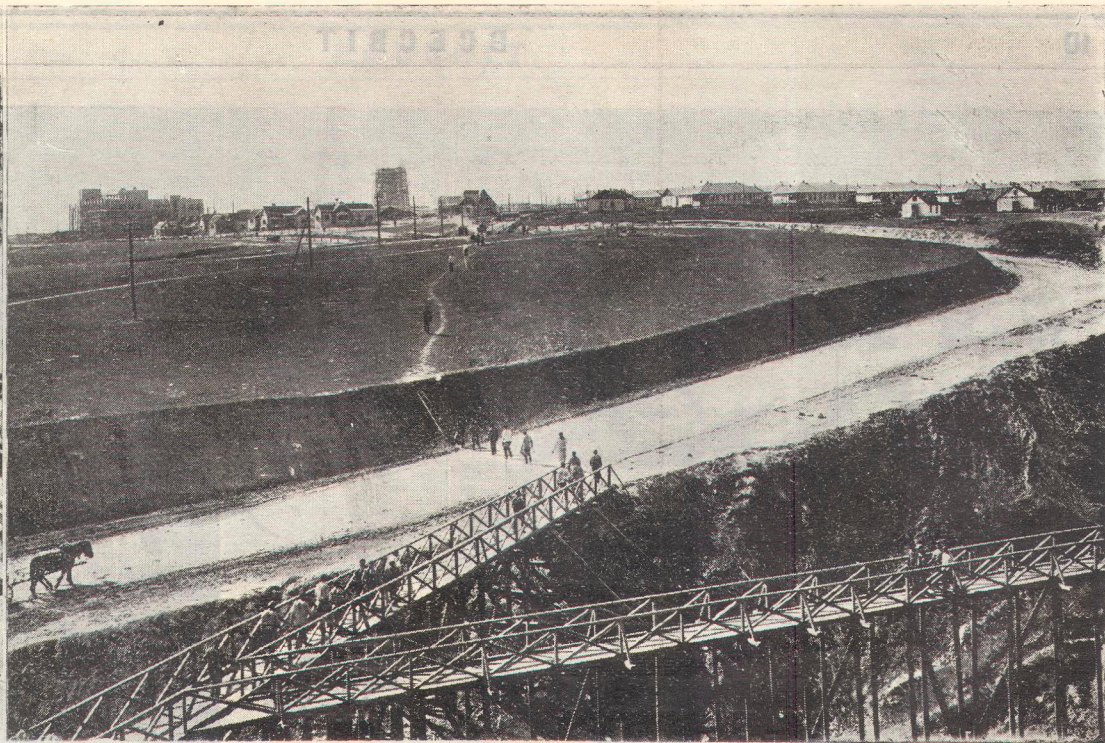
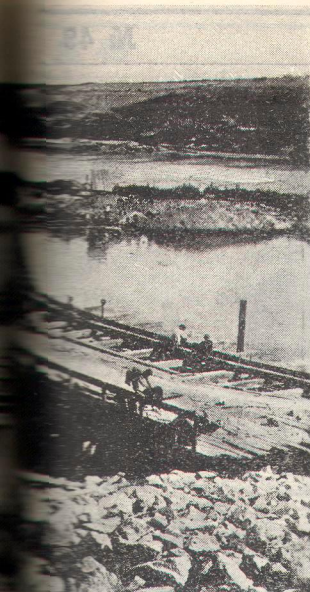
на рік приходив сюди, раз, щоб з'орати степ, врожай, тепер змінила машина і рухливий робітник.

Степ зажив іншим життям, життям поквалено дійвий згук коси, що її, може, тут мантачив косар, інші згуки, згуки машинізованої праці. Тут панують інші люди.

Там, де торік вилізали з землі сірі скелі, вте вони зірвані, і замість них рів. А в рову тому тається величезна залізна потвора, що у неї на боті хитається залізна паща з чотирма драконами. По краю рову прокладена вузько-коліяка, й лави пригнав цілу низку вагонеток. Навколо потвори гомон, що скорше скидаються на комах.

Але ось потвора ворухнулася, дихнула паром, раючи в свої груди повітря і паща її опустилася

ьстани

Шосе, що веде від Дніпра до будинку головного інженера

зуби скреготять по граніту, видно, як горнеться наверх
 ння, і над головами людей через секунду хитається
 землі. Вона нахилиється над вагонеткою, зложені щелепи
 і земля і камінь з шумом висипаються. Тільки два рази
 головою і вагонетка повна.
 —екскаватор. За десять кроків від нього працюють під-
 матичними свердлами. Повітря через спеціальні рури
 на. Тут стоїть глухий шум і дзенькіт. Робота ця тяжка,
 лежав тут незлічимі віки, піддається силі людини. Одну
 роблять глибокі свердловини і рвуть аж стугонить земля.
 льстані перш за все і більше всього вас вражає людина,
 схожі на маленьких комах. Але ці комахи уперті, вони

починаючи від Головного інженера і кінчаючи самим останнім робіт-
 ником. І тому, коли ви оглядаєте місце робіт, то вас вражає ніби ха-
 отичність, роскиданість, незв'язаність окремих частин. Але згодом із
 цієї хаотичності перед вами виростає картина строгої гармоній-
 ності.
 І незграбна перемичка, і екскаватори, і землечерпалки на воді, і
 вузькоколія, що ріже повітря тонкими голосами своїх лялькових па-
 ротягів, і металічні згуки пневматичних свердл, і вибухи динаміту,
 і голоси людей над водою, і купи жовтої землі на шлюзах, і грабар,
 і тесляр, і машиніст, і інженер,—все це скероване на одну і ту ж
 мету упокорення природи.
 Природа—Дніпро.

Вузькоколія

вою волею,—вони колектив. І ви тут пізнаєте си-
 праці. З її сусиль виросте на тому місці, де
 чубата запорізька вольниця, прекрасний твір,
 заука, техніка й організована людська праця
 стан на мапі—це маленька цяточка. Але це
 розмаху й по величині будова в світі.
 чна будова, що її буде пролетаріят. Це най-
 ник соціалізма.
 Єгипту будувалися десятки й сотні років. Так
 вічні собори. Суецький канал і Панамський ка-
 багато часу. Дніпрельстан ми гадаємо збудувати
 короткий строк. Ось чому таким скаженим тем-
 зому роботи, ось чому вас охоплює шал роботи.
 з усіх кінців. План і календар підганяє всіх,

Зупинити його, впрягти його в турбіни, примусити
 всю свою силу віддати на службу людям, ось завдання, що його
 поставили собі тринадцять тисяч робітників Дніпрельстану.
 Це тяжка й відповідальна робота. Тринадцять тисяч дво-
 ногих комах. Подумаєш, яка велика сила!.. Але вони гадають
 підкорити 650 тисяч кінських сил!
 І підкоряють... Повільно, систематично, уперто, крок за
 кроком вони накладають пуга на Дніпро і він таки опи-
 ниться у них в полоні.

В гранітовій скелі пробити ворота і проклали залізницю

Група учасників експедиції П. К. Козлова

Могильний пам'ятник в Монголії в околицях мертвого міста Хара-Хото

В НАДРАХ МОНГОЛІЇ

Експедиція П. К. Козлова

ХТО не чув славетного імені невтомного мандрівника, вченого і географа, допитливого дослідника Центральної Азії, Петра Кузьмича Козлова? Ім'я це справедливо своїть в одному ряду з іменами Фрітйофа Нансена, Роальда Амундсена, Стенлі, Пржевальського й інших відважних мандрівників, що відкрили нові землі, дослідили крижані поля, неприступні гори і безмежні пустелі, мандрівників, що пройшли туди, де ніколи не ступала людська нога..

Три з половиною роки провела експедиція Козлова в Монголії й Тибеті. Понад тисячу днів упертої праці й невтомних шукань, археологічних розкопів та етнографічних спостережень. І все це—в найтяжчій обстановці, в душіні літні дні, в суворі зимові ночі, серед диких звірів і піщаної пустелі.

За три роки Козлов і його співробітники відкрили ціле мертве місто Хара-Хото, розкопано сотні могил, зібрано найцінніші ботанічні, палеонтологічні, археологічні, орнітологічні і етнографічні колекції, добре вивчено і стародавню монгольську культуру, релігію, мистецтво і побут сучасної Монголії. Вивезено дуже багату бібліотеку в 2½ тис. книг, книг, написаних на шовковій ткани. Зроблено докладні зйомки озер, річок та гір і переведено найцікавіші метеорологічні експерименти, яких не знала досі світова наука..

Козлов і його співробітники не обмежуються цими досягненнями. Невгамовний дух допитливості і кипуча вдача мандрівників тягнуть, клучуть до нових подвигів, до нових відкриттів, до нових земель. Ще не зовсім відпочили члени монголо-тибетської експедиції Козлова, а вже намічається нова експедиція до берегів великої річки хінської Ян-дзє-Кіанга, до її верховин, де ще пустельніше, де ще дикіше місця, ніж у Монголії й Тибеті.

* * *

Побувши кілька днів у Харкові, П. К. Козлов на публічній лекції, в доповіді у Всеукраїнській Науковій Асоціації Сходознавства поділився зі слухачами деякими епізодами своєї подорожі, гаряче і захоплююче розповів про те, що бачила і знайшла експедиція в далекій

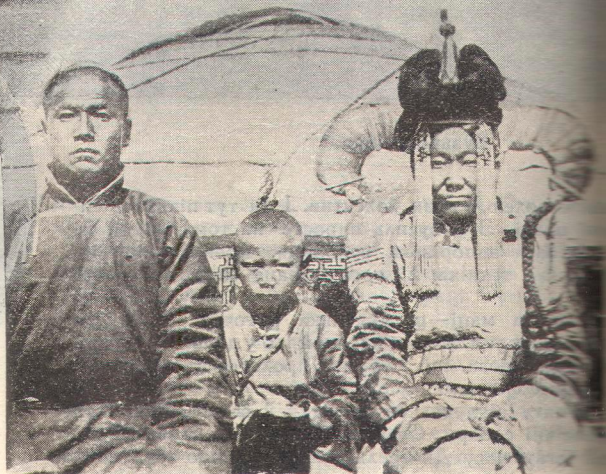
Монголії.. В цьому оповіданні, повному своєрідної краси й очарування, перед нами встала в увесь ріст і стародавня фантастично пишна культура і новий побут

Монголії. Ось кілька уривків з цього оповідання, уривків, нятих з гарної східної казки, що однак з тим висвітлюють справжнє життя, справжню дійсність.

... В 150 верстах від Урги до півночі помітили високі шапки могил. Їх тут було багато... Десятки, може сотні... Взявши заступ і лопату, ми почали рити... Риемо сажень, третій, — нічого... Четвертий, п'ятий — все ково... Нарешті, на сьомому сажні, глибоко під землею, ми наткнулися на... довгої гробниці, стародавньої усыпальні. В гробові була велика відтулина, і через неї спустилися в якесь підземелля. Стіни підземелля геть усі увішано було шовковими тканинами, і серед них вирізнявся найрозкішніший гобелен... Ідемо далі, дивимось — на стіні величезний килим. На килимі чудовий худож-

Знахідка в Хара-Хото. Постать та голова Будди

Вельможні монголи у святковій одежі

малюнок: лось, який мчить, що єсть духу—на нього напала величезна, хижа, крилата рись... Стилем малюнок нагадує краєзразки мистецтва стародавньої Елади. Дві з половиною тисячі років пролежав цей килим у землі і чудово зберігся.

* * *

Щодня нове відкриття... Раз ми наткнулися на величезну черепашку в півтори тони завважки. Пальці в цієї черепашки на величезні лапи і мають форму ромба. На панцері черепашки вигравіровано оригінальний малюнок, що показує зображеного цапа. Далеко від черепашки манячий скуйовджений масив з сірого граніту, вимержений письменами. Де Бичін-те і Дулайхат—„Письмена теплих скель“...

Іншим разом студент з нашої експедиції знайшов сітку, що сплетену з кінського волосся... Таку сітку надівали на хана, що проїздив колись цими долинами... Сітка совалась відганяла нечисленних комах—лихо Монголії.

Якось ми побачили капличку, де всередині були дві кам'яні баби, в футлярах і священній одежі. Цига-уш-Хай і Хара-уш-Хай. Добра баба і люта баба. Нині Хара-уш уже не бентежить спокою забобонних монголів і мирно покоїться в вітрині Музею в Ленінграді...

* * *

Не можемо не поділитися з вами високими зразками монгольської поезії, монгольської лірики, вирізьбленими на діябазовій скелі... В 1624 році Цобро Гайджі, поет і релігійний реформатор написав на скелі такі ліричні вірші:

„Хоч і є різниця між законами і порядком добрих тушемилів—міністрів великих ханів на землі і судищем Ерлик-хана на тім світі, але в міркуванні про правду і неправду—вони однакові.“

„Хоч і є різниця між місцезнаходженням і тілом людини, що марно шукає собі харчування, і хижим звіром, що блукає по горах і лісах, але в убивстві і в задоволенні голоду—вони однакові.“

„Хоч і є зовнішня різниця між людиною, що краде чуже близько і далеко, і вовком, що бродить коло двору і виглядає здобич, але в своєму потязі їжі—вони однакові.“

Всього декілька рядків. Але яка сила почуття, яка ніжність і глибина. Вірші перекладено багатьма європейськими мовами.

* * *

Багато ще розповідав П. К. Козлов цікавого і повчального про побут і звичаї Монголії сьогодиншнього дня. Про скотарів, що не їдять хліба і бояться драконів та лютої Хара-уш-Хай, що викликає бурю і губить череду... Про монгольських комсомольців і дітей, про величезний інтерес до СРСР. Всього в скупих рядках журнального нарису не перекажеш...

Але одне ясно вже й тепер. Перед нами цікава самотня країна, країна великих можливостей і країна, де знають і люблять Козлова, що несе в надра Монголії нову культуру, культуру, що йде з СРСР.

М. Евенлев

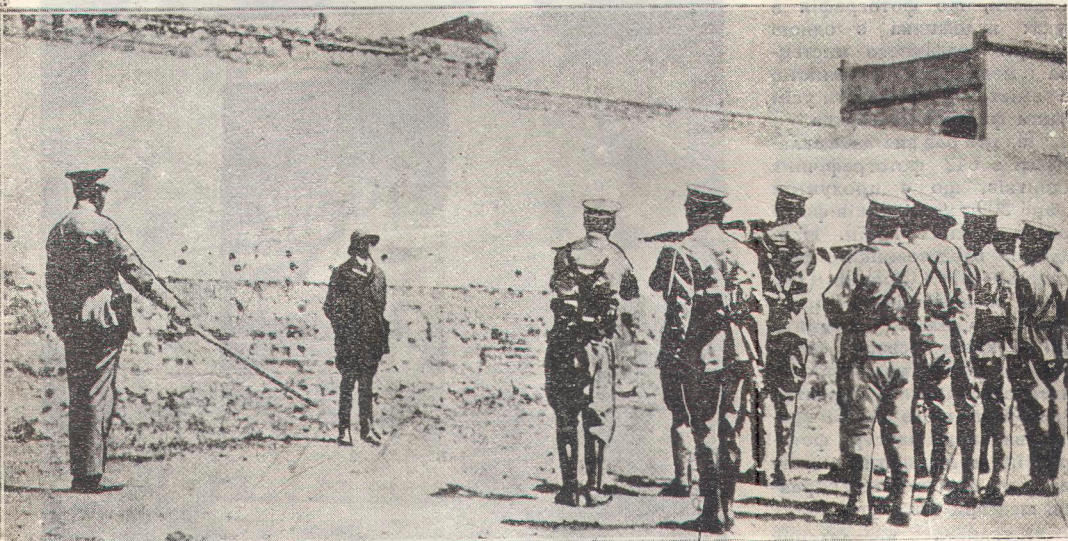
Випровадження ген. Кюїзано до місця страти. Ліворуч агент американського імперіалізму ген. Кюїзано. Внизу—момент розстрілу

ЗАКОЛОТИ В МЕКСИЦІ

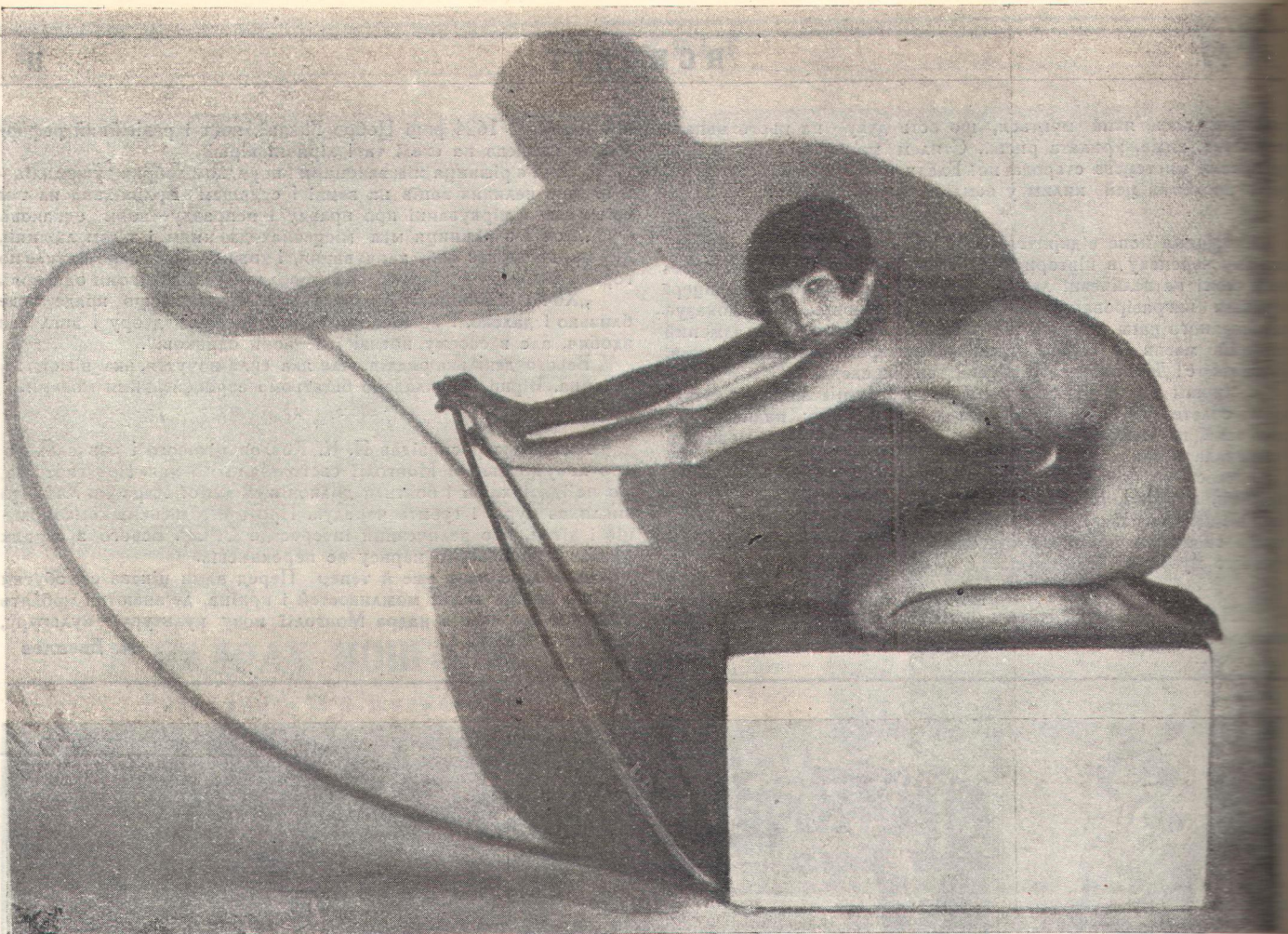
ЯК ВІДОМО, керівники руху, скерованого проти президента—Кайеса, були генерали Серрано і Гомец, що гравали вже активну роль у політичних заколотах минулих років. Ген. Серрано—агент американського нафтового капіталу здавався, був більш серйознішим супротивником існуючого уряду, що його вирішив скинути, не чекаючи виборів 1928 року.

Почуваючи небезпеку, президент Кайес вжив енергійних заходів, разом з кандидатами демократичних національних кол, генералом Обредом. Федеральні війська,

захопивши генерала Серрано, зараз же його розстріляли. Згідно з офіційними повідомленнями, ген. Гомец спіткала така ж доля. Насправді ж, йому пощастило перейти через кордон,

тоді, як його прибічників захопили в районі Вера-Круц. Фотографії показують останні хвилини одного з активних учасників бандитського повстання, генерала Альфреда Кюїзано.

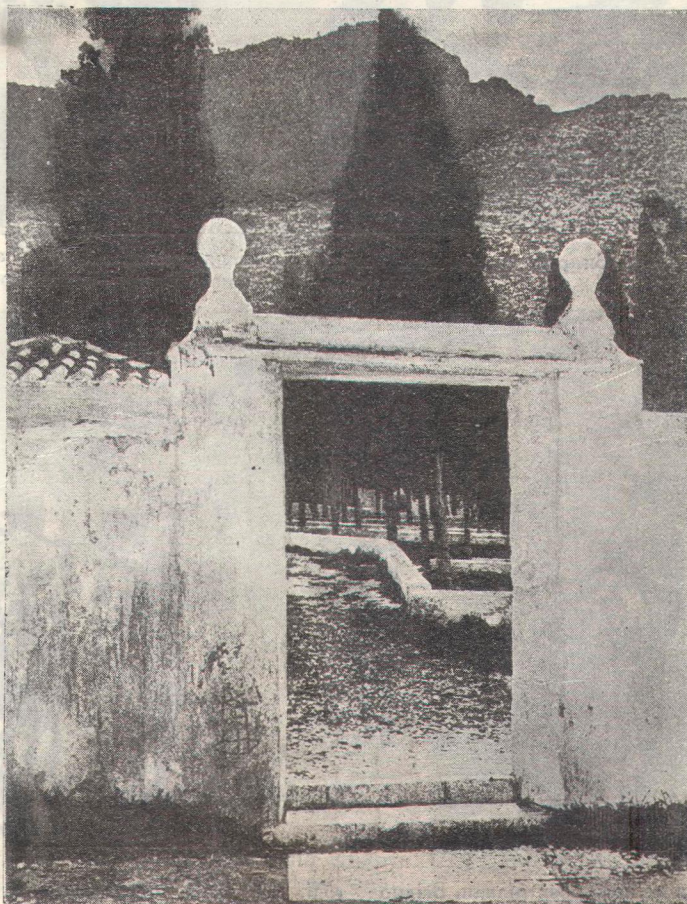
Чехо-Слова́чина, фотогр. Франк Дріколь—Етюд

ФОТОГРАФІЯ—

НЕДАВНО закінчила свою працю інтернаціональна фотографічна виставка в Парижі, відома під назвою „XXII Інтернаціонального фото-салону“. Виставку було організовано фотоклубом Парижа та французьким фотографічним товариством. Вона мала за мету показати, що фотографія в руках художника є одною з форм графічного мистецтва і може своєю художністю та змістом дорівнювати усім іншим формам мистецтва.

На цей раз виставка складалася з 642 фотографічних відбитків, що є продуктом праці 309 художників-фотографів різних країн. Найбільше представників дала Америка (81) і Франція (77). Решта експонентів—це представники більш двадцяти інших країн усього світу. Отже виставка мала справді інтернаціональний характер і показала, що в кожній країні є визначні майстри фотографії, здатні давати простою камерою й об'єктивом справжні шедеври мистецтва.

Більшість виставлених творів своєю якістю та виконанням дає глядачеві не менше задоволення, а ніж добре виконана гравюра чи

Еспанія, фотогр. Люї Лака—Ранок

МИСТЕЦТВО

малюнок. Це доводить, що автори їх зовсім опанували весь процес фотографії, користуються фотоапаратом не для механічного фіксування їхнього оточення, як це буває у рядових фотографів, а використовують його як засіб для виявлення свого настрою, для виявлення свого відношення до сучасного світу.

Кращі майстри фотографічного мистецтва можуть при тих же засобах і техніці з тими ж об'єктивними матеріалами, виявляти тільки особливості своєї індивідуальності, але й такі риси свого етнічного характеру та класової приналежності. Тим то не дивно, що автора художньої фотографії за твором так само легко пізнати, як пізнається автор художнього малюнка чи літературного твору. Його художні засоби стоять вище за чисто технічні засоби, необхідні для отримання фотографії, а черта його твору матиме щось нове, оригінальне.

Приглядаючися до виставлених творів, можна легко окarakterизувати їхніх авторів. Англійські експонати звертають на себе особливу

Франція, фотогр. Андре Барбан—Задумливість

Англія, фототр. Галь Лінден—Усмішка

у тонкістю виконання та вишуканістю ескізів, що зовсім згоджується з англійським поглядом на мистецтво. Дивись уміщену тут фотографію англійського фото-художника Ліндена—„Усмішка“.)

Зовсім інакше підходять до справи японські митці. Їхній природний смак до спрощення заставляє їх обмежуватися нескладними, невігладливими мотивами, зосереджуючи увагу тільки на певних деталях, що можуть викликати бажані настрої. Тим то на японських експонатах і відбиваються ті особливості композиції, що так часто зустрічаються на малюнках японських митців і мають характер своєї вишуканості та декоративності. Характерною з цього боку є фотографія японського митця Оніші „Весна“, що тут поміщаємо.

В творах німецьких фотографів помічається певний смак до ефектності, монументальності. Так напр. один з них захоплюється фотографуванням морських хвиль і у цьому великої майстерності, давши низку сильних та оригінальних зображень водної стихії, що іноді мають свою химерність.

Серед експонатів італійської та еспанської групи особливе місце займає низка

Америка, фотогр. Оніші (японець)—Весна

художньо виконаних, залитих сонцем пейзажів, а також цікавих жанрових сцен, виведених в оригінальному освітленні.

Між французькими експонатами є багато фотографій, що своїм виконанням нагадують класичні твори художників малярського мистецтва, як напр. вміщена тут фотографія Андре Барбана—„Задумливість“.

Слід згадати й твори деяких чехословацьких авторів, що вперто працюють над вишукуванням сучасного стилю та майстерно використовують різні ефекти освітлення. Із чотирьох радянських експонентів слід відмітити маленькі фотографії Файна, складені з великим хистом, і в першу чергу його цікаві силуети талмудистів.

Цей коротенький огляд фотовиставки показує, що в кожній країні є низка фотографічних митців, що не дивлячися на закиди, немов їхня праця чисто механічна, вперто працюють над утворенням нової форми мистецтва—фото-мистецтва і підкоривши своїй волі всі хемічні та фізичні процеси фотографії, дають зразки творчості, своєю художністю не менш цінні за кращі твори графічного мистецтва.

Паперові павільйони

Нарис Вал. Бородкіна

Світова паперова промисловість

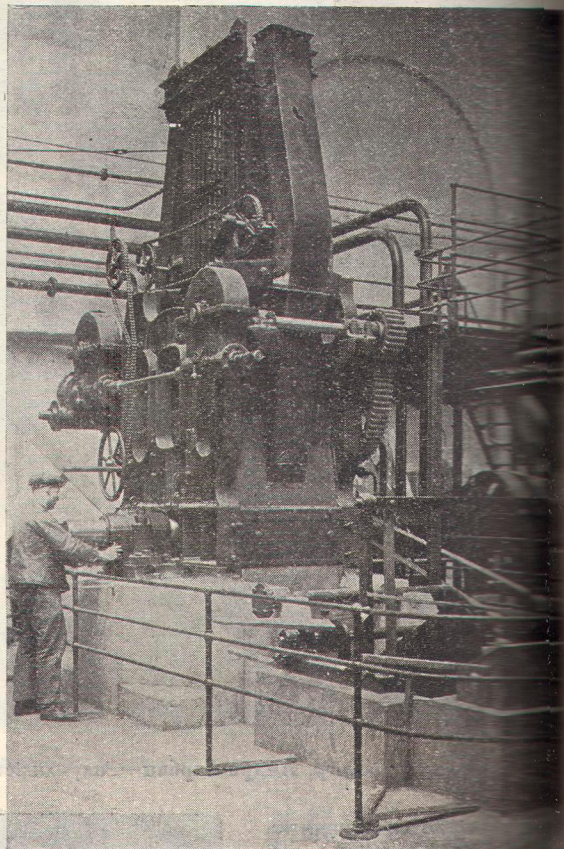
ва ця не новина для Дрездена, бо влаштовувати виставки там почали ще з 1824 року. Ще в 1911 році була грандіозна міжнародна виставка гігієни, що після неї було організовано постійний музей. Але після імперіалістичної війни й Версальського миру, коли перед німецькою промисловістю повстало завдання знов шукати виходів до світового ринку, характер виставок було радикально змінено — з міжнародних їх було перетворено на демонстрацію досягнень німецької індустрії. За останні роки в Дрездені було показано „Порцеляну, кераміку, скло“, „Гру та спорт“, „Текстиль“, „Житло“, „Квіти й садівництво“. Далі на черзі: „Місто техніки“ і „Німецьке народне мистецтво“.

Виставка цього року має на меті продемонструвати розвій німецької паперової промисловости, а також всіх залежних від неї галузей: друкарства, газетної справи, перероблення паперу і використання його в житті людиною.

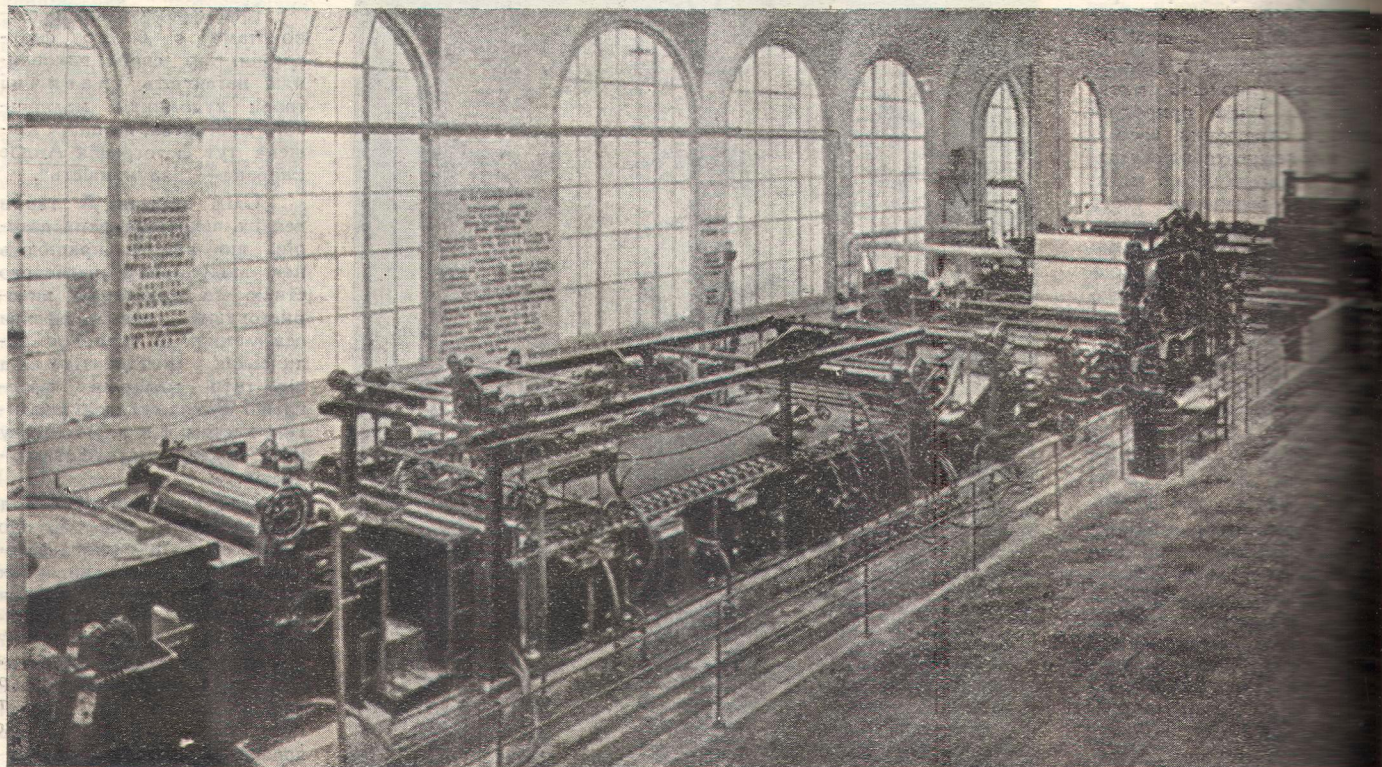
„Річний огляд“ триває шість місяців — з травня до листопада — і за цей термін його відвідують тисячі екскурсантів зі всіх кінців Німеччини й різних країн світу. Надзвичайна різноманітність відділів виставки притягує до неї увагу людей всіх професій: інженер і мистець, вчитель і лікар, друкар і журналіст, всі вони знайдуть там щось цікаве для себе.

Всю виставку поділено на чотири великих відділи: науковий, промисловий, застосування паперу, і газетно-книжковий. Спробуємо ж, оскільки це дозволить розмір нарисувати, зупинитися на цих відділах.

В науковому відділі вас перш за все зустрічають справжні кінці, що перед очима виробляють за старовинним хінським способом рижовий папер. З портрета дивиться на вас Тсai-Лун, що винайшов цей спосіб

Машина-велетень, що розмелює дерево

Велика паперова машина. Видно, що в правому кінці її готовий папер сушиться на валиках

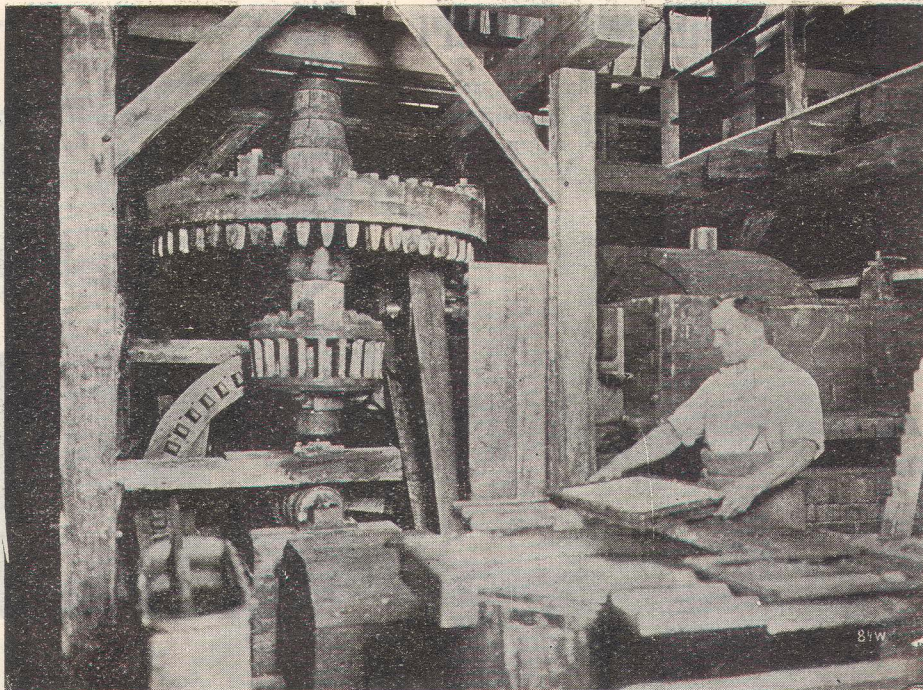
...до двох тисяч років тому. Пройдуть через залі Хіні, Кореї, Індії, Японії, де зберігано старовинні писмена, паперові збрания, іграшки, серветки, паперові вікна, театральні машкари—й ви потрапите до німецького „паперового млина“ шіснадцятого століття. Там можна побачити, як робиться зараз такий любий фотографам і чинагарям бютеновий папер. Там, де триста років тому стояв такий „млин“, тепер широка фабрика, що виробляє 80.000 кіло паперу на добу.

Далі в павільйонах наукового відділу ви знайомитеся з історією друкарської техніки з моменту її народження. Перед вами проходять географічні мапи, шалери, ігральні карти, різноманітні книжки: від ліліпутів, що вміщаються на нігті, до велетнів, що самі займають цілу кімнату. Поруч з мапою 1513 року, де Америку зазначено як „невідому землю“ стоїть видане в 1493 році міркування „Кому горілка стає на користь“, за машинками Альбрехта Дюрера і власною біблією Лютера, росташовано рукописний зразок 1307 року і зразки стенографічних записів за 22 сторіччя до нашого часу.

Урочисту тишу книжкових залів заступає ритмічний гуркіт виробничого відділу. Ось скрегоче паща „великої паперової машини“: як механічна потвора вона ритмічно вбирає дрова, що готовим папером накочуються на рулони в другій половині машини. Всі деталі цього складного процесу за кілька хвилин проходять перед вашими очима і поручаючи себе вже „фахівцем“ ви рушаєте мимо різних допоміжних машин—калндарів, різальних, рафінерних і т. інш. до друкарських залів.

Тут є найрізніші друкарські машини, показано різні способи виготовлення малюнків і кліше, множильні апарати... Процес виробництва книжки завершує палітурна зала, де руками і машинками готують оправи і випускають готові книжки.

Через те, що папер вживають не тільки в друкарській справі, але й для пакування—для цього теж призначено три павільйони. Цікаве пакування цигарок—в першу з ряду машин подається бинду картону, що протягом секунд перетворюється на коробочки з етикетками, а остання машина вже наліплює бандеролі на повні коробки цигарок.

Німецький паперовий млин XVI століття

Трохи далі показано виробництво картонних шабатурок і фібрових валізок. Останнє ще не зовсім механізовано і тому не справляє такого враження, як пакування цигарок або какао.

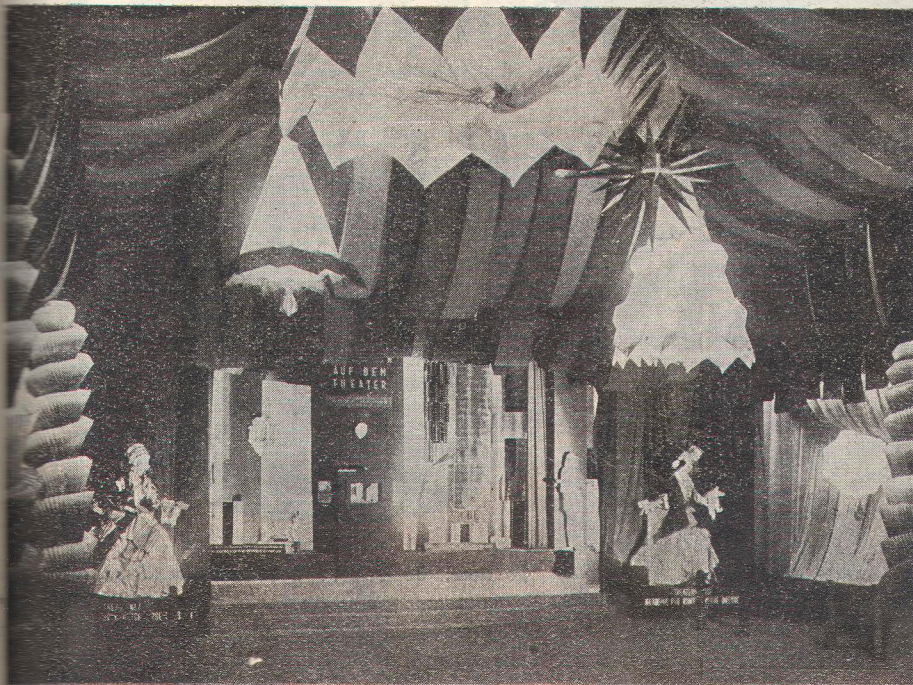
Важливу частину виставки складає відділ „Застосування паперу“—в побуті, мистецтві, господарстві, техніці і т. інш.

Хто не бачив надзвичайного багатства експонатів „паперу в побуті“ не може уявити собі що вироблюється з паперової маси. Поминаючи малярство, малювання, фотографію, іграшкове виробництво, що користуються папером, згадаймо паперовий посуд, меблю, будівельні деталі, прикраси.

А що до „паперу в мистецтві“, так побачивши його на власні очі, не віриш, що за допомогою паперу, бідного на перший погляд матеріалу, можна досягнути такого колосального художнього ефекту. Зала „папер в театрі“, оздоблена лише різнобарвним папером, з паперовими фігурами в кутках, паперовими лихтарями—справляє враження якогось чародійного палацу Аладина, що грає всіма кольорами. Після цього палацу перед вами відкрито залізнична станція, де автомат друкує білети по всіх напрямках і де ви дійсно можете одержати критка до Берліну або й за кордон. Поруч—міститься зразкове поштове бюро, де механізовано продаж марок і листівок, процес штемпелювання листів і підрахування грошей. Папер в бюрі, в медицині, в харчовій промисловості, в хемії,—навіть паперові колеса для залізничних вагонів, що витримують тиск не гірш за металеві, коли їх охоплено сталевим бандажем.

Кінець-кінцем—мозок всієї виставки—папер у пресі. Над цим відділом підноситься 45-метрова „башта преси“, що з неї весь день говорить гучномовець; навколо розкидано башти і павільйони окремих газет і журналів; в центральній залі зібрано понад 600 газет зі всіх країн світу.

І от—коли ви пильно проглянули всі тридцять чотири павільйони, „дбайлива“ дирекція виставки піклується про всі боки вашого життя—до ваших послуг „парк розваг“, де відвідувачам дається можливість залишити першим-ліпшим способом відповідну кількість грошей. Коли виконано й цей обов'язок, можна спокійно вернутися до дому з певністю, що виставку папер оглядено до кінця.

Папер у театрі: велика зала, оздоблена різнобарвним папером, паперовими лихтарями й паперовими виробами

НА НИЖНЬОМУ ДНІПРІ

ПІД Херсоном є ціла низка сел, де селяне займаються виключно садівництвом та городництвом. Вони постачають своїми продуктами не тільки Херсон, але й Одесу, Миколаїв, Харків,

Зелений базар у Херсоні

Москву, Ленінград. Села ці: Алекша, Гола Пристань, Козачі Лагери, Кардашинка та інші.

Восени „Зелений базар“ у Херсоні завжди завалено горами капусти. Її тут же пакують, вантажать у вагони і відправляють до місць призначення.

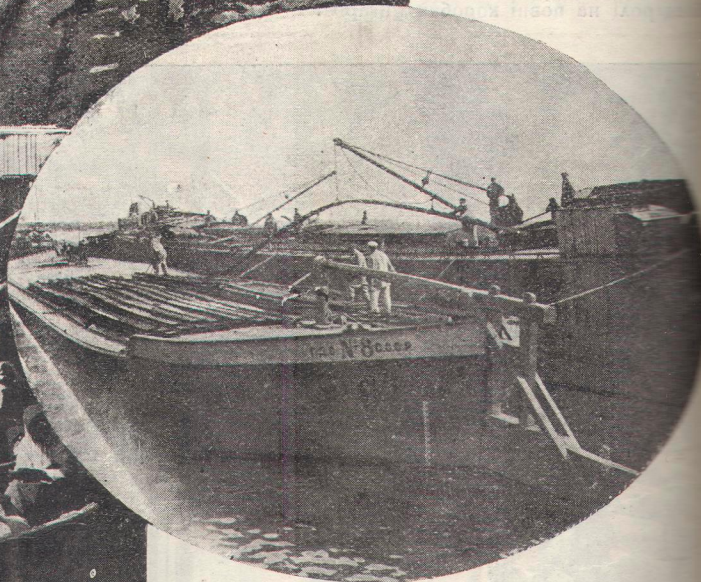

Городники села Коре...

УСТАТКУВАННЯ ДЛЯ ДНІПРЕЛЬСТАНУ

До Херсону почали прибувати з Америки та Німеччини устаткування і матеріали для Дніпрельстану. Одержані матеріали везуть на баржах, а потім уже на буксирі вправляються на Дніпрельстан.

В зв'язку з цим робота на пристані з

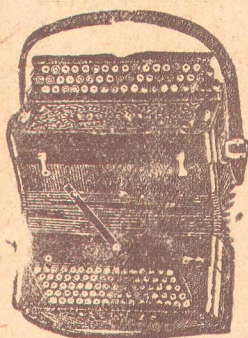
до ночі, бо велике загаяння часу, що було в доставці цих матеріалів, дуже припинило робіт на Дніпрельстані та не дозволяло ввести механізації в окремих процесах будівництва.

ДО ЧИТАЧІВ „ВСЕСВІТУ“

Редакція журналу „ВСЕСВІТ“ доводить до відома читачів, що з № 45 друкуються ухвалені редакцією конкурсні оповідання

РЕДАКЦІЯ

ЕДИНСТВЕННОЕ В С.С.С.Р. ПРОИЗВОДСТВО НАРОДНЫХ МУЗЫКАЛЬНЫХ ИНСТРУМЕНТОВ ВИНОГРАДОВА И. Д. в Москве

както: БАЛАЛАЕК, ГИТАР, МАНДОЛИН и др. струнн. инструментов, ВЕНСКИХ 2-х и 3-х рядных ГАРМОНИЙ 4, 6 и 8 планочн. с заемными басами. БАЯНЫ в 90 и 100 басов ПОЛУБАЯНЫ в 56—72 баса, а также материалы для всех музыкальных инструментов. Работа производится исключительно высококвалифицированными мастерами.

Заказы выполняются с полной гарантией как за прочность, так и за изящество, так как изготавливаются

из высших сортов материала и продаются по весьма умеренным ценам, а потому не имеют конкуренции.

Полный прейс-курент высылается за две 8-ми коп. марки. Заказы и письма направлять по адресу:

МОСКВА-ЦЕНТР, БОЛЬШ. СУХАРЕВСКАЯ ПЛОЩ. д. 9-4—ВИНОГРАДОВУ.

ШКОЛИ, КООПЕРАТИВИ,
СЕЛЬБУДИ
повинні розповсюджувати

ВСІ ПОВИННІ МАТИ
ПОВНИЙ ІЛЮСТРОВАННИЙ

КОБЗАР

Тараса ШЕВЧЕНКА

Видання „СЯЙВО“ ціна 80 коп.

Книжка надрукована на гарному папері. В книжці 44 великих малюнк.

Випишуйте КОБЗАР з Видавництва

„СЯЙВО“

Київ, вулиця Короленка, ч. 52.

Хто випише один примірник, тому він висилається накладною платою за 80 коп.

Хто випише не менше 10 примірників на одну адресу, тому він висилається по 65 коп. за примірник з пересилкою.

Дбайте аби повний ілюстрований КОБЗАР був у кожній родині

Всеукраїнське Сільсько-Господарське Видавництво

„РАДЯНСЬКИЙ СЕЛЯНИН“

ХАРКІВ, ВУЛ. К.-ЛІБКНЕХТА, 53.

ПРОДОВЖУЄТЬСЯ ПЕРЕДПЛАТА НА 1927 РІК

З 1-го ЖОВТНЯ 1927 РОКУ НА ЖУРНАЛИ:

	На 12 міс.	На 6 міс.	На 3 міс.
1. Двохтижневий популярний ілюстрований журнал для селянок	„Радянський Селянин“ . . 4 р.	2 р.	1 р. 20 к.
2. Щомісячний журнал наукової і практичної ветеринарії	„Ветеринарне Діло“ . . 7—50	4 р.	2 р. —
3. Щомісячний популярний і науково-практичний журнал — орган Наукового Комітету Наркомземсправ України	„ВІСНИК садівництва, виноградарства та городництва“ . . 5 р.	3 р.	1 р. 50 к.
4. Журнал місячник, присвячений питанням Українського Скотарства	„Українське Скотарство“ . . 5 р.	3 р.	1 р. 50 к.
5. Двохмісячник — — —	„Сел.-хоз. ОПЫТНОЕ ДЕЛО“ . . 8 р.	4 р.	—
6. Щотижневик — — —	„Бюлетень Наркомземсправ“ . . 6 р.	3 р.	1 р. 50 к.
7. Двохмісячний журнал — — —	„ПОЛІТОСВІТА“ . . 4 р.	2 р.	—

::: ПЕРЕДПЛАТУ ПРИЙМАЮТЬ: :::

Всеукраїнське Сіл.-Господ. Видавництво „РАДЯНСЬКИЙ СЕЛЯНИН“ м. Харків, вул. К.-Лібкнехта, 53
Уповноважені Видавництва:

РАЙАГРОНОМИ, РАЙЗЕМВІДІЛИ, СЕЛЯНСЬКІ БУДИНКИ, а також УСІ ПОЧТОВО-ТЕЛЕГРАФНІ КОНТОРИ СКРІЗЬ ПО УКРАЇНІ

При надсилці грошей та замовлень треба зазначати точну адресу

ВИДАВНИЦТВО

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ **НА**
1928

ВЕЛИКУ ЦЕНТРАЛЬНУ, ДОБРЕ
ПОІНФОРМОВАНУ ГАЗЕТУ

„**ВІСТІ ВУЦВК**“

З БЕЗПЛАТНИМ ЛІТЕРАТУРНО-
НАУКОВИМ ДОДАТКОМ

„**КУЛЬТУРА І ПОБУТ**“

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ: для установ
на рік 18 кб.
на 1 міс. — 1 крб. 50 к., для окремих осіб
на 1 рік — 12 крб., на 1 місяць — 1 крб.

ПЕРЕДПЛАТА ПРИЙМАЄТЬСЯ: в Головний конторі:
Харків, вул. Н. Лібкнехта, № 11. В округах по всіх
представництвах „Вісти“, по всіх почт.-телегр. конт.
України, всіма листеннями та в кожному містечку
: : : : : на запитання. : : : : :